תאוריית האות'ר בני בן דוד

גישת האוטר שלטה בביקורת הקולנוע במהלך שנות ה-50 וה-60 של המאה העשרים. גישה זו צמחה מתוך כתב העת הצרפתי "מחברות הקולנוע" (Cahiers du cine'ma), בו כתבו מבקרי קולנוע שלימים יהפכו לבמאי הגל החדש הצרפתי: קלודשברול, ז'אן לוק גודאר, פרנסוא טריפו ואחרים.

טריפו עצמו כתב ב-1954 מאמר משפיע בשם: "פוליטיקת האוטר". אלה הם עיקרי תפיסתו: 1. קולנוע הוא מדיום אינדיבידואלי המאפשר לבמאי לבטא את עצמו באופן אישי – למרות הממד הקולקטיבי של העשייה הקולנועית; 2. דמותו של הבמאי אקוויוולנטית לזו של האמן בציור והסופר/משורר בספרות; 3. הרעיון הרדיקלי ביותר של פוליטיקת האוטר - אומנותיות של במאי הקולנוע ניתן למצוא לא רק בתחום של הקולנוע האומנותי הלא –מסחרי, וגם לא רק בקרב במאים בודדים יוצאי דופן העובדים בהוליוד (היצ'קוק), אלא גם בקרב במאים הנתפסים כמי שמביימים סרטים על בסיס רוטיני, ומייצרים לכאורה טקסטים קולנועיים זהים (ג'ון פורד ואנטוני מאן שביימו בעיקר מערבונים).

מאמר מכונן זה של טריפו חלחל למחקר ולביקורת הקולנועית, והפך את הבמאי/ת לדמויות הדומיננטיות ביותר בזירה. במאים מודרניסטיים כמו פליני, ברגמן, אנטוניוני ואחרים הפכו להיות הכוכבים הגדולים, שלעתים האפילו על כוכבות של השחקנים הראשיים. כך למשל, מר'צלו מסטרויאני נתפס למעשה כאלטר-אגו של המאסטרו פרדריקו פליני.

במרוצת תור הזהב של גישת האוטר התפתחה גישה מבנית (סטרוקטורלית) לניתוח סרטי אוטר. גישה זו שלטה גם בניתוח סרטי ז'אנר. הרעיון הוא שתפיסת האוטר במונחים מבניים תאפשר לחשוף ולזהות מוטיבים תמטיים וסגנוניים השבים ומופיעים, בגרסה כזו או אחרת, בסרטים שונים של אותו במאי. במושג מבנה או סטרוקטורה הכוונה היא צירוף או קומבינציה של אלמנטים, הנשלטים באופן גלוי או סמוי ע"י כללים או חוקים. מה שמחקר של אוטר עושה הוא לחשוף כללים או מוטיבים אלה.

גישת האוטר עוררה שתי בעיות מרכזיות: בעיה אחת הייתה שעצם מחויבותם הגדולה לבמאי קולנוע אינדיבידואלים, ולכן גם לקורפוסים אינדיבידואלים של סרטים, גרמה להזנחת רבים מהסרטים ההוליוודיים שלא השתייכו או זוהו עם אוטר. בעיה שנייה – ניתוח המתמקד בסרטי "אוטרים" מתמקד בתפיסת העולם הפרטיקולרית של היוצר תוך ניתוקו מההקשר המוסדי/הוליוודי בו הוא פועל. כלומר, שיטת ניתוח זו נוטה למקם את הבמאי במרחב אוטונומי כמעט לחלוטין, משוחרר ממגבלות ואילוצים מוסדיים.